

Sygn. akt IV KK 524/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Rafał Malarski

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **W. P.**

skazanego z art. 209 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 listopada 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt VII K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt 1 i w tym zakresie na mocy
art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie umarza, a kosztami procesu
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt VII K [...], Sąd Rejonowy w Z.,
uznał W. P. za winnego tego że:

1. w okresie od 23 maja 2006 r. do 26 listopada 2007 r. w Z. uporczywie
uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki

poprzez niełożenie na utrzymanie syna B. P., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. czynu z art. 209 § 1 k.k.;

2. w okresie od 10 lipca 2008 r. do 13 października 2008 r. w Z. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie syna B. P. i córki N. H., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. czynu z art. 209 § 1 k.k.;

3. w okresie od 30 kwietnia 2009 r. do 14 maja 2013 r. w Z. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie syna B. P. i córki N. H., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. czynu z art. 209 § 1 k.k.

Wyrokiem tym wymierzono W. P. jednostkowe kary ograniczenia wolności oraz karę łączną roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Wyrok ten nie został przez strony zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 6 czerwca 2014 r. Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2015 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Następnie w dniu 13 grudnia 2017 r., w sprawie VII K [...], Sąd Rejonowy w Z. uznał W. P., za winnego tego, że:

1. w okresie od 5 marca 2010 r. do 13 maja 2013 r. w Z. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej córki N. H.-P., określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt III RC [...], gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym naraził N. H.-P. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. występku z art. 209 § 1a k.k. i za to, na mocy art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 godzin miesięcznie;

2. w okresie od 1 października 2015 r. do 7 listopada 2016 r. w Z. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej córki

N. H.-P., określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt III RC [...], gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym naraził N. H.-P. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. występku z art. 209 § 1a k.k. i za to, na mocy art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k., skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Ponadto, na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł karę łączną roku ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 godzin miesięcznie:

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 grudnia 2017 roku.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej skazania za czyn z pkt 1 wyroku oraz w zakresie orzeczonej kary łącznej, na korzyść skazanego W. P. i zarzucając rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na skazaniu W. P., wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 13 grudnia 2017 r., za czyn z art. 209 § 1a k.k., popełniony w okresie od dnia 5 marca 2010 r. do dnia 13 maja 2013 r., na szkodę córki N. H.-P., w sytuacji, gdy za ten sam czyn W. P. został uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt VII K [...], co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie w tym zakresie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym. Wydane przez Sąd Rejonowy w Z. wyroki – z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt VII K [...] i z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt VII K [...] dotyczą tego samego przestępstwa niealimentacji z art. 209 § 1 k.k. (art. 209 § 1a k.k.), popełnionego przez W. P. na szkodę małoletniej córki N. H.-P..

Porównanie treści obydwu orzeczeń prowadzi do oczywistego wniosku, że okres, w którym oskarżony miał się dopuścić przestępstwa przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem został w całości objęty skazaniem w sprawie rozpoznawanej wcześniej i prawomocnie już zakończonej. Pierwszy z wydanych wyroków – w jego pkt 3 – obejmuje okres od 30 kwietnia 2009 r. do 14 maja 2013 r., zaś drugi w pkt 1 – okres od 5 marca 2010 r. do 13 maja 2013 r. Drugi zatem z tych wyroków, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt 1, obciążony jest uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wymienionej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Orzeczono nim bowiem o odpowiedzialności oskarżonego za czyn, co do którego postępowanie karne zostało już prawomocnie zakończone.

W tej sytuacji koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w części obejmującej skazanie za czyn opisany w pkt. 1 i umorzenie w tym zakresie postępowania. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest dezaktualizacja orzeczenia o karze łącznej.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.